

LISTOPAD 2001

ČÍSLO 12

ŠKOLNÍ ČASOPIS ZÁKLADNÍ ŠKOLY NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Puclík vyrazil do světa

strana 5

Pohled z okna

strana 15

Není jedno, kde žijeme

strana 14

Ekologie na naší škole

strana 8

Sem-tam-fór

strana 19

Šikulka

strana 17

NOVÉ TVÁŘE

Jistě jste si všimli, že po odchodu čtyř děvčat z loňské deváté třídy z redakční rady našeho časopisu se počet jejích členů náhle smršknul na polovinu. Je celkem samozřejmé, že stejné množství práce může jen s obtížemi zvládnout poloviční množství lidí. I přesto takto zeštíhlená redakce připravila a vydala dvě čísla, ale všem bylo jasné, že to takhle dál nepůjde. Proto jsme usilovně pátrali po nových tvářích, proto jsme vás v každém čísle vyzývali ke spolupráci.

Naše úsilí nakonec přineslo očekávaný výsledek, a tak vám dnes můžeme představit naše čtyři nové kolegy, kteří rozšířili Puclíkovu redakční radu. Jsou to: **Pavla Novotná, Iva Mašterová, Honza Svoboda a Pavel Michal** ze 7.C. Jistě vám neunikl nezanedbatelný fakt, že se vlastně poprvé od vzniku našeho časopisu objevili v žákovské části redakční rady i dva kluci.

Je nám jasné, že vás, čtenáře časopisu, ani tak moc nezajímá, kdo je členem redakční rady, jako spíš to, jestli se v časopise objeví informace a články, které vás zajímají. Jenže to záleží především na vás samotných. Uvědomte si, že členové redakce jsou tu především proto, aby zpracovávali vaše příspěvky, které jí doručíte a které se následně objeví v nejbližším čísle.

Možná by nebylo špatné, kdybyste se ve třídě domluvili a svoji třídní samosprávu rozšířili o novou funkci tiskového mluvčího. Ten by se mohl starat o to, aby se v časopise objevovaly zajímavosti ze života vaší třídy – třeba zážitky z výletů, úspěchy členů třídy v různých soutěžích a podobně. Abychom vaše úsilí podpořili, rozhodli jsme se, že nejaktivnější přispěvatele na konci školního roku odměníme. Každý, kdo přispěje do časopisu nějakým článkem nebo třeba obrázkem, dostane od redakce určitý počet bodů, které se budou počítat.

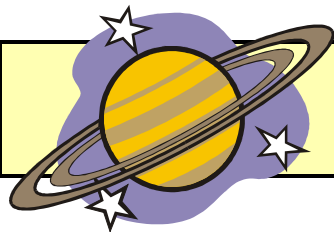
Dvanácté číslo tedy poprvé připravila redakční rada v novém složení a jistě brzy sami zjistíte, že se v něm objevují i některé nové rubriky, které vám mohou odpovědět na spoustu otázek a současně vám dají i možnost vyjádřit vlastní názor na některé věci, která vám třeba vadí nebo se vám nelíbí. Využijte této možnosti a věřte, že časopis nečtou jen žáci, ale také učitelé a vedení školy. Vaše názory, přání, stížnosti nebo třeba dotazy tak určitě dorazí na správnou adresu a vy se následně dovíte patřičnou odpověď nebo se třeba dočkáte nápravy.

Tak hezké počteníčko!

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Zajímavý zážitek mají za sebou žáci, kteří o přestávkách navštěvují učebnu výpočetní techniky. Při jedné takové přestávce najednou naskočil na učitelském počítači (a tím i na dvou zavěšených televizorech) obrázek spoře oděné slečny, jenž byl následně vystřídán slečnami dalšími, které nebyly oděny o nic víc. Bouřlivá reakce přítomných žáků svědčí o tom, že je projekce zaujala o chloupek více než tvorba tabulek v Excelu.
- Paní učitelka Slámová vyučuje hudební výchovu opravdu s velkým nadšením a neobyčejným elánem. O tom se mohla nedávno přesvědčit třída 7.A, když se při hře na klavír paní učitelka opřela do kláves natolik, že se před zraky hudbou uchvácených žáků náhle objevilo ve vzduchu šest noh – z toho čtyři patřily židli a dvě paní učitelce. Po středně měkkém přistání se paní učitelka s elegancí sobě vlastní přesunula na jinou židli a skladbu dokončila v mírnějším tempu.
- Podobný zážitek potkal 7. 11. 2001 i asistentku Evu Kocandovou, která se vydala suplovat německý jazyk do 7.C a 7.A. Když zadala žákům samostatnou práci, šla si sednout na školní lavici, odkud chtěla pozorovat jejich pracovní zápal. Lavice však byla v té chvíli jiného názoru, a tak následoval pád i s patřičným zvukovým efektem.
- Pokud znáte film *Sám doma*, možná jste měli v minulých týdnech dojem, že i u nás ve škole řádili „Mokří banditi“, kteří po sobě ve zmíněném filmu zanechávali otevřené vodovodní kohoutky. Mokré stropy a stěny na chodbách a v mnohých učebnách tomu opravdu nasvědčovaly. Důvod byl však zcela nefilmový – prasklá vodovodní hadice na chlapeckém WC ve druhém poschodí. Jelikož to ale nebylo poprvé, možná budeme muset časem chodit do školy v holínkách.

EXKURZE DO BRNA

ZÁŽITKY ŽÁKŮ PÁTÉHO ROČNÍKU

„Už je půl?“ zeptala jsem se, když mě moje maminka ráno vzbudila. Řekla, že ano. Tak jsem vstala, oblékla se, nasnídala a šla jsem na autobus, kterým jsme měli jet na exkurzi do Brna. Když jsem dorazila, pozdravila jsem se s kamarády. Bylo docela brzo ráno, a tak byla velká zima. Udělala jsem dobře, když jsem si vzala teplou zimní bundu. Za chvíli dojel autobus. Sedli jsme si před Jendu Fouska a Vojtu Jurovatého. Cestou byla legrace, no víte, Vojta a Jenda jsou docela zábavní. „Jé, my už jsme tady!“ vykřikla Katka a začali jsme se cpát z autobusu.

Došli jsme po cestě na Kraví horu, kde je první stanoviště naší exkurze - Planetárium. Odložili jsme si bundy a kabáty do šatny. Po dlouhé cestě jsme si došli na záchod. Potom nás paní učitelky zavedly do místnosti, kde je projekční přístroj. Posedali jsme si na pohodlná křesílka. Vše bylo vyřízeno. Mohli jsme začít. Setmělo se. Nejprve nám povídali o světových stranách a planetách a potom nám ukazovali různá souhvězdí. Bylo to tak nádherné! Snad nejhezčí bylo, když se celé planetárium začalo otáčet. Vypadalo to, jako kdybychom se otáčeli my. Ta paní nám ještě vyprávěla o výpravách na Měsíc, to bylo nejen poučné, ale i zajímavé.

Program skončil. Nasedli jsme do autobusu a odjeli jsme do Moravského zemského muzea. Odložili jsme si a šli se podívat na vystavené věci. Velkými dveřmi jsme vkráčeli do oddělení prvohor, kde byli různé jednoduché organismy i nějaký ten trilobit. V druhohorách byli hlavně trilobiti a dinosauři, pak byly třetihory a hned potom čtvrtohory. Přešli jsme do doby kamenné, která se dělí na mladší a také pozdní. Potom byla doba bronzová. Na jejím začátku, tedy si to myslím, byl vynalezen „bronzový býček“. V době železné to bylo asi velice zajímavé. A potom tam byl konečně středověk. Teď ale nevím, jestli minerály, o kterých chci vyprávět, byly před archeologickými nálezy, nebo až za nimi. To je teď jedno. Mě minerály hrozně zajímají. Doma

mám celé tři poličky zaplněné různými šutry a kameny. Takže mě to oddělení velmi zajímalo. Z drahých kamenů se mi asi nejvíce líbil velký žlutý citrín.

Potom jsme sešli do přízemí do šatny, něco jsme si koupili, přepočítali jsme se a vyšli jsme ven na stanoviště, kde měl stát náš autobus. Ještě tam nebyl. Když konečně dojel, nasedli jsme a byli jsme šťastní, že vůbec cítíme nohy. Byl to nádherný den.

Aneta Košíková, 5.B

První listopadový den absolvoval celý pátý ročník exkurzi do Brna na návštěvu planetária. Odjezd autobusů byl v 6.30 hodin od kulturního domu. Cesta trvala asi hodinu a půl. Po příjezdu jsme navštívili planetárium. Je postaveno na vysokém kopci, který se nazývá Kravský. Uvnitř budovy je velká místnost, kde jsme si sedli. Zhasla světla a začala přednáška o hvězdách. Po zhlédnutí různých souhvězdí nazývaných Velký vůz, Malý vůz, Orion byla přednáška o Měsíci. Ukončením výkladu o Měsíci nastupujeme do autobusů a pokračujeme na návštěvu Moravského zemského muzea. Cesta domů nám uběhla rychle. Byla to velice naučná exkurze a moc se nám líbila.

Miroslava Petrová, 5.A

RADY - PŘÁNÍ - STESKY - PLESKY

Nosím do školy mobilní telefon. Musím ho mít opravdu vypnutý? Může mi být zabaven?

Vnitřní řád školy v kapitole II, části 1, odstavci 6 říká, že: „Není dovoleno nosit do školy věci, které nejsou nutné k vyučování, osobní potřebě, nebo které by mohly ohrozit zdraví či život ostatních.“ Mobilní telefon lze považovat za věc, která slouží osobní potřebě, proto proti jeho nošení do školy nelze nic namítat.

V průběhu vyučovacího procesu jsou ale situace, kdy majitel mobilního telefonu svůj přístroj u sebe mít nemůže (např. tělesná výchova) a nemůže ho tedy ani hlídat. Vnitřní řád školy ve stejném článku říká, že se nedoporučuje přinášet do školy větší množství peněz a cenné věci. Mobilní telefon za několik tisíc korun takovou cenou věcí určitě je. Proto jejich nošení do školy nedoporučujeme.

Pokud však přesto mobilní telefon s sebou ve škole máte, pak tentýž článek říká, že **je zakázáno používat mobilní telefony ve vyučovacím procesu**, mobilní telefony tedy musí být při vyučování vypnuté. Jak by to asi vypadalo, kdyby deseti žákům při výuce střídavě zvonily telefony nebo přicházely textovky? To samozřejmě není možné.

Mobilní telefon je osobním vlastnictvím, proto nemůže být zabaven. Pokud ale někdo poruší vnitřní řád školy (tedy nevypne mobil při vyučování a používá ho), je povinností učitele zjednat nápravu, jejímž konečným důsledkem může být i kázeňský postih žáka. V takovém případě tedy učitel může telefon při výuce zabavit a vrátit jej při nejbližší vhodné příležitosti (například na konci hodiny nebo vyučovacího dne).

Máte-li tedy při vyučování mobilní telefon vypnutý, je vše v pořádku a o nějakém zabavování není třeba hovořit.

Mgr. Otto Ondráček, ředitel školy

Stalo se vám někdy, že jste se chtěli na něco zeptat, ale zjistili jste, že vlastně nevíte, kdo by vám mohl odpovědět, nebo jste nedostali odvahu se zeptat?

Chtěli byste si na něco postěžovat, co vás (a možná nejenom vás) trápí a štvě?

Chcete někomu poblahopřát nebo poděkovat, ale tak, aby se to dověděli i ostatní?

Pokud jste si alespoň na jednu předcházející větu odpověděli kladně, pak přesně pro vás je tu tahle **nová Puclíkova rubrika**.

Váš otázku položíme tomu, o kom se domníváme, že je schopen na ni odpovědět. Budeme s vašimi dotazy a problémy pronásledovat pana ředitele, učitele nebo kohokoli jiného, abyste na svoji otázku dostali očekávanou odpověď. Kdoví, třeba to i pomůže zlepšit prostředí, ve kterém se všichni nacházíme.

Rubrika je také určena pro různá poděkování a přání, která mohou posílat jednotlivci i celé třídy. Vždyť takové docela obyčejné poděkování nebo blahopřání vlastně nic nestojí, ale někomu může způsobit obrovskou radost. A z té jeho radosti můžete mít následně radost i vy.

Pokud se rozhodnete využít služeb naší nové rubriky, je vám k dispozici nejen redakční schránka, ale také Puclíkova elektronická adresa (puclik@nmnm.cz) a všichni členové redakční rady. Chcete-li zůstat v anonymitě, pak nemusíte uvádět své jméno. Je ale pravda, že se dost těžko někomu za něco děkuje, když ten dotyčný neví, od koho to poděkování přiletělo. Proto to s těmi anonymy nepřehánějte.

A teď už několik prvních přání a stížností:

Zdá se mi, že porce v naší jídelně by opravdu mohly být větší. (Mgr. Petr Smékal)

V jídelně se špatně posunují tácky s jídlem po kovových trubkách u výdejního pultu. Většinou si přitom rozlijeme polévku z mělkých talířů. Nebyly by lepší na polévku misky? (Anna Chytková, 8.C)

Nebylo by možné do tříd, nebo alespoň na dívčí WC umístit zrcadla? (Michaela Niesnerová, 9.C)

První příspěvky do nové rubriky pochopitelně vložili členové redakční rady. Dál už je to na vás...

PUCLÍK VYRAZIL DO SVĚTA

NÁŠ ČASOPIS ČTOU DĚTI V ČESKÉ KAMENICI, ALE VŮBEC O TOM NEVÍ

Dalo by se očekávat, že když je Puclík školní časopis, vědí o jeho existenci pouze žáci a učitelé naší školy. To by bylo pravdou ještě před několika lety, kdy slovo Internet bylo něčím, co s i málokdo z nás dokázal ve skutečnosti představit. Dnes je ale situace podstatně jiná – Puclík a jemu podobné školní časopisy se kromě tradiční „papírové“ podoby objevují i v elektronické formě na internetových stránkách. Také www stránky naší školy mají od svého vzniku odkaz, který jejich návštěvníkům umožňuje seznámit se se všemi dosud vydanými čísly Puclíka. Zde si tedy internetový návštěvník může vše, co se kdy v Puclíku objevilo, prohlédnout, přečíst, ale také stáhnout – tedy přemístit kopii na svůj počítač. Na tom samozřejmě není nic špatného, vlastně by nebylo, kdyby někdo následně nevydával takto stažené články z Puclíka za svoje dílo a jako takové je dál nešířil.

V červnu roku 2000, když se tehdejší deváťáci loučili se školou, vyšel v Puclíku číslo 5 článek **Dopis učitelům**, jehož autorkou byla Eva Obdržálková z 9.B. Byl to velice pěkný, upřímně napsaný článek, jehož přečtení možná přimělo některé učitele k zamyšlení nad problémem kolektivní viny. Článek začínal takto:

Vážení učitelé!

Dovolte mi, abych Vás dříve, než odejdu z této školy, upozornila na problém, který se týká většiny z Vás.

Jedná se o to, že některý žák, nebo skupina žáků, většinou stále ti stejní, učitele rozčílí. Ten místo aby potrestal pouze je, potrestá celou třídu. Většinou písemnou prací. Tento trest se zcela mine cíle, protože výtržníkům se nestane nic jiného, než ostatním. Ti, co nic neudělali, si příště řeknou: „Proč já bych měl být hodný, když jsem stejně potrestaný za něco, co jsem nezavinil!“ Pokud se to ostatním nelíbí, dozví se vždy stejnou odpověď: „Jste kolektiv, můžete za to všichni, vyřídíte si to s nimi sami.“ ...

Utekla spousta času, Eva dnes studuje druhý ročník střední školy a nám se úplnou náhodou dostalo do rukou několik čísel školního časopisu Togamáček, který vychází na Základní škole T. G. Masaryka v České Kamenici. Se zájmem listujeme časopisem, koukáme, jak to dělají jinde, a ejhle – v čísle 9-10 (časopis vychází vždy jako dvojčíslo) z května-června 2001 vidíme na stránce 12 článek, který je nám už svým nadpisem povědomý:

Vážení učitelé!

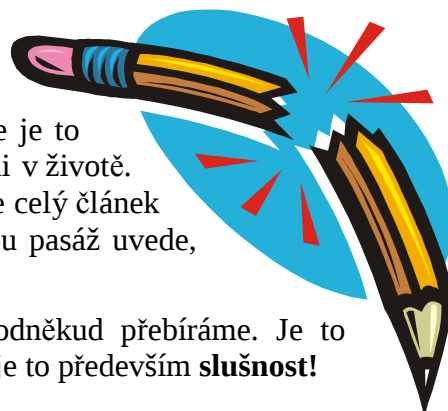
Dovolte mi, abych Vás dříve, než odejdu z této školy, upozornila na problém, který se týká většiny z Vás.

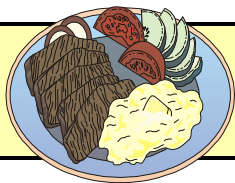
Jedná se o to, že některý žák, nebo skupina žáků, většinou stále ti stejní, učitele rozčílí. Ten místo aby potrestal pouze je, potrestá celou třídu. Většinou písemnou prací. Tento trest se zcela mine cíle, protože výtržníkům se nestane nic jiného, než ostatním. Ti, co nic neudělali, si příště řeknou: „Proč já bych měl být hodný, když jsem stejně potrestaný za něco, co jsem nezavinil!“ Pokud se to ostatním nelíbí, dozví se vždy stejnou odpověď: „Jste kolektiv, můžete za to všichni, vyřídíte si to s nimi sami.“ ...

Článek od začátku až do konce shodný s tím naším, ale o rok starším. Vlastně úplně shodný ne, podpis nebyl Eva Obdržálková, ale **L**

Ten podpis byl opravdu výstižný. Jako by vyjadřoval náš názor na to, že se někdo nestydí otisknout článek v úplném znění bez jakýchkoliv úprav, a nic neříkajícím podpisem naznačit, že je to jeho dílo. Ale to se nedělá! Opisovat se nesmí ani ve škole, ani v životě. Pokud někdo přesto chce použít myšlenku, úryvek nebo dokonce celý článek někoho jiného, měl by mít tolik zodpovědnosti, že pod takovou pasáž uvede, odkud informace získal. Pak je totiž vše v pořádku.

Podobně i my v našem časopise označujeme články, které odněkud přebíráme. Je to nejenom v souladu se zákonem na ochranu autorských práv, ale je to především **slušnost!**

JAK VÁM CHUTNÁ?

ZEPTALI JSME SE NĚKOLIKA UČITELŮ NA JEJICH NÁZOR NA ŠKOLNÍ JÍDELNU

Paní učitelka Plevová

Jak se vám líbí jídelna?

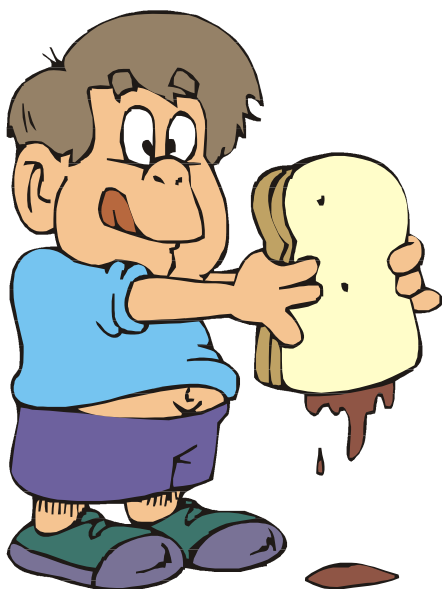
Což o to, jídelna se mi líbí, ale než dojdou od táců k pití, tak už mám po chuti, protože: tác, polévka, vylití, jídlo, zatačka, kompot, položit, příbory, nazdvihnout, pití a sem tam se mi namočí halena do polívky. A pak pro mě následuje otočka o 180° dozadu a jsem ráda, když je tam místo, abych si sedla hned u prvního stolu.

Jak vám chutná jídlo?

Po jídle mi často bývá špatně. Takže to řeším tím, že si odpoledne musím uvařit žaludeční čaj, nebo si dám štamprdlu fernetu. Ale nechci, aby to vyznělo, že mi to nechutná. Mně to chutná, ale asi je to tím, že to do sebe musím naházet. Ale to je už můj problém.

Kdybyste mohla něco zlepšit, co by to bylo?

Mně se jídelna jinak líbí. Akorát mě někdy štve, že ty umělé květiny svádí žáky, aby je pořád oždíbovali.

Paní učitelka Chlubnová

Jak se vám líbí jídelna?

Jídelna to je krásná, vaří dobře, možná ještě líp. Já jsem tam spokojená a myslím, že děcka taky.

Kdybyste mohla něco zlepšit, co by to bylo?

Možná to je krátká doba na to, aby člověk posoudil, co by se dalo zlepšit. Nevím. Takové ty změny s příborama, odevzdáváním, to už se změnilo, takže zatím nic.

Paní učitelka Sedláková

Jak se vám líbí jídelna?

Já si myslím, že jídelna je mnohem hezčí než naše bývalá a už je to trošku i na úrovni, lepší.

Kdybyste mohla něco změnit, tak co?

Já si myslím, že ta kultura je tam velice pěkná. A zlepšit maximálně chování žáků v jídelně.

Paní učitelka Kovačičová

Jak se vám líbí jídelna?

Jídelna se mi líbí a dobře vaří.

Kdybyste něco mohla zlepšit, co by to bylo?

Myslím si, že tam je pomalejší chod než v minulosti, ale je to dobrý.

Paní učitelka Hnízdilová

Jak se vám líbí jídelna?

Tak mně se líbí strašně moc, protože se mi tam hrozně líbí, jednak že je to takové čisté pro-

středí, že je tam daleko větší klid, než býval dřív. A myslím si, že i to jídlo chutná. Takže jsem spokojená s novou jídelnou.

Kdybyste mohla něco změnit, tak co?

Asi bych trochu jinak uspořádala prostory k vydávání jídla, kde mně přijde, že třeba k tomu přidávání není tolik prostoru. Mě mrzí, že se oddělaly ta tekutá mýdla, že se zase vracíme k té klasice. Nevím, jestli je to proto, že to děcka ničí, nebo je to takové poruchové. Mrzí mě, že ty věci, které jsou moderní, se tam přestávají objevovat.

Paní učitelka Matoušková

Jak se vám líbí jídelna?

Mám z toho velice dobrý pocit, protože si myslím, že když si sedneme do kulturního prostředí, jí se vám lépe.

Jak vám chutná jídlo?

Nevím, jestli je to psychologický moment, ale určitě si mi zdá, že je lepší.

Kdybyste tam mohla něco zlepšit, tak co?

Asi se mi tam moc nelíbí umělé květiny, které ji rozdělují.

Paní učitelka Machová

Jak se vám líbí jídelna?

Jídelna se mi líbí moc.

Jak vám chutná jídlo?

Bohužel mně chutná všechno, kromě škvarků. Takže jsem spokojená.

Kdybyste tam chtěla něco zlepšit, tak co?

Víc čokolády.

Paní učitelka Janíčková

Jak se vám líbí jídelna?

Líbí.

Jak vám chutná jídlo?

Chutná.

Kdybyste tam mohla něco zlepšit, tak co?

Nic. Mně to vyhovuje. Já jsem ráda, že mně uvaří, že to jenom sním.

Anketu připravila Michaela Niesnerová, 9.C

A co vy? Jak vám se zamlouvá rekonstruovaná školní jídelna? Váš názor bude určitě zajímat nejenom nás, ale také zaměstnance školní jídelny.

Pokud chcete připojit svůj názor, vyplňte anketní lístek, který si vystřihnete z přílohy tohoto čísla, a vložte ho do redakční schránky nejpozději **do 30. listopadu 2001**. V případě, že se vás ve třídě bude chtít ankety zúčastnit více, než je v příloze anketních lístků (12 kusů), můžete o další požádat v redakci časopisu.

Na tři vylosované účastníky ankety (kteří odevzdají lístek s vyplněným jménem a třídou) **čeká věcná cena.**

Výsledky ankety zveřejníme v příštím čísle.

ANKETA – ŠKOLNÍ JÍDELNA

Jméno, třída: _____
(nemusíte vyplňovat, pokud nechcete být vylosováni)

Které jídlo byste klidně zařadili do jídelníčku i několikrát za měsíc?

Které jídlo byste vyškrtli z jídelníčku úplně?

Co vám připadá jako nejlepší změna v jídelně proti loňsku?

Co vám v jídelně nejvíc vadí?

Chcete vzkázat něco kuchařkám nebo se na něco zeptat paní vedoucí školní jídelny?

Ekologie na naší škole

ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ JE VĚCÍ NÁS VŠECH

Naše škola se i nadále věnuje problematice životního prostředí. A vy, žáci, s ní. Že o tom nevíte? Přece třídíte ve třídách papír (i když některým dělá trochu problém rozeznat plastický obal od papíru), zapojujete se do sběrových akcí, do výtvarných projevů apod. Účastníte se exkurzí, řešíte kvízy a křížovky. Jste prostě **součástí ekologické výchovy**. Abyste se o tom přesvědčili a pocítili tuto skutečnost ztatečněji, pokuste se zapojit do následující soutěže.

SOUTĚŽ PRO ŽÁKY PRVNÍHO STUPNĚ

Co nepatří do kamen?

Jednou z příčin znečištění ovzduší je pálení nevhodných látek v kamnech. Rozhodněte, co do kamen na obrázku nepatří (vysvětlete proč) a jak lépe s těmito odpady naložit. K dispozici máte skládku, kompost, recyklaci a spalovnu.

Pokud se chcete do naší soutěže zapojit, napište na lístek své jméno a třídu a připojte svoje řešení toho, co do kamen na obrázku nepatří. Uveďte také, jak zlikvidovat věci z obrázku, které by podle vás v žádném případě v kamnech skončit neměly. Lístek odevzdejte svému třídnímu učiteli, který jej předá redakci, nebo můžete využít redakční schránku – termín je **do 7. prosince 2001**. Správné řešení a jména vylosovaných výherců se dovíte v příštím čísle.

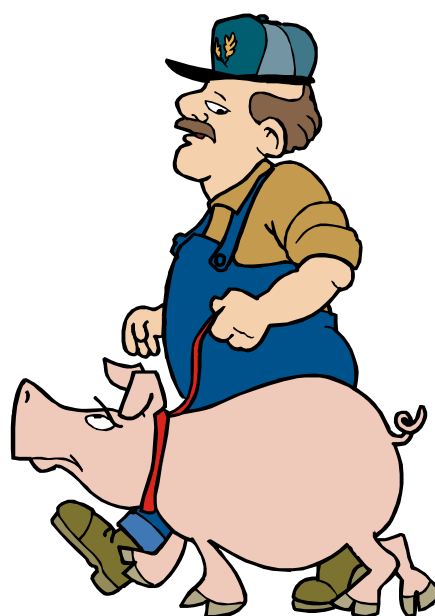

Jak dlouho žijí zvířata s člověkem?

Odhadněte, jak dlouho žijí uvedená zvířata s člověkem. Protože to skutečně není zrovna jednoduché, připravili jsme vám nápovědu. K názvu zvířete připište číslo z tabulky možností, jenž označuje dobu, po kterou již dané zvíře žije s člověkem, a místo, kde si člověk dané zvíře poprvé ochočil.

Chcete-li se zapojit do naší soutěže, tabulku si obkreslete a napište do ní svůj odhad. Doplňte své jméno a třídu a lístek vhod'te do **7. prosince 2001** do redakční schránky. Pro vítěze je připravena odměna.

SOUTĚŽNÍ KUPÓN	
Husa	
Kočka	
Králík	
Kůň	
Kur domácí	
Osel	
Ovce	
Páv	
Pes	
Prase	

MOŽNOSTI ŘEŠENÍ

číslo	doba soužití s člověkem	místo ochočení	číslo	doba soužití s člověkem	místo ochočení
1	20 000 let	Severní Evropa, Asie	6	5 000 let	Zadní Indie
2	11 000 let	Evropa, Asie	7	4 500 let	Egypt
3	10 000 let	Afrika	8	4 000 let	Evropa, Čína, Egypt
4	8 000 let	Evropa, Asie	9	3 000 let	Asie
5	6000 let	Evropa, Asie	10	2 000 let	Evropa

INVEX 2001

EXKURZE SPECIALIZOVANÝCH TŘÍD NA MEZINÁRODNÍ POČÍTAČOVOU VÝSTAVU

Osmnáctého dne měsíce října naše třída (VIII.C) vyjela už potřetí na Invex. Tentokrát však exkurze byla poněkud „záživnější“. Ve čtvrt na osm jsme si domluvili sraz před kulturním domem. Ten proběhl bez problémů, až na pár posměšků, které někteří spolužáci pronášeli k těm později příchozím, já tvrdím chytřejším, protože je přece zbytečné promarnit 15 minut čekáním na autobus, když je tak jednoduché přijít přesně, ale podle některých přesně znamená pozdě, a to i podle pana učitele třídního. Nakonec jsem však i já (já vždy patřím k těm „chytřejším“, kupodivu jsem většinou jediná) musela čekat a pesimisticky uvažovat a autobus stále nejel, až konečně učitelé začali zjišťovat, cože se tedy s těmi autobusy stalo. Mluvili se o tom, že autobusáci zapomněli. Na Invex jsme dorazili s jeden a půl hodinovým zdržením a další půlhodina přibyla přechodem na výstaviště. Zbytek Invexu probíhal shodně jako v předchozích letech.

Anna Chytková, 8.C

Na Invexu byla celá abeceda hal. Šli jsme do haly A a Lucie Uhlířová se zeptala, jestli tu nemají něco o Wordu a PowerPointu. On jí něco dal, ale bylo to napsáno anglicky. A také nám řekl: „Jestli chvíli počkáte, tak vám něco donesu!“ Donesl nám tužku a katalog o nálepkách. Šli jsme ven a já jsem si koupila sýr v bulce a jeden kluk se nás zeptal, jestli mu nedáme hryza. Na Invexu bylo hodně lidí, nakonec mě bolely hrozně nohy a byla jsem unavená. Pak jsme se s učiteli sešli u haly Z. K autobusu jsme šli asi 2 km a přitom jsme mávali lidem v autech, někteří nám mávali také. Nasbírala jsem hromadu letáků.

Hana Drdlová, 6.C

Dne 18.10. 2001 jsme jeli na brněnské výstaviště, kde se jako každý rok konala počítačová výstava zvaná INVEX. Protože jsme my, šestáci, jeli na Invex poprvé, byli jsme všichni velice nadšení. Viděli jsme překrásné a drahé počítače a krásné tiskárny. K zahození nebyly ani stránky s jídlem, které byly na každém rohu. Invex se nám moc líbil a už se všichni těšíme na Invex 2002.

Iveta Jurovatá, 6.C

Jako každý rok se všechny třídy „C“ sbalily a jelo se na Invex. Cesta byla docela nepohodlná, protože jsme my, šestáci, museli sedět po třech. Byli jsme namačkaní jako sardinky. Když jsme dorazili na místo, totiž ještě jsme nebyli tak úplně na místě, šli jsme pěšky ještě asi 1 km tam a 1 km nazpátek. Když jsme prošli hlavní bránou, dostali jsme rozchod asi 4 nebo 5 hodin.

A v tu chvíli to začalo. Chodili jsme po skupinkách do pavilonů. Tam jsme viděli spoustu počítačů, tiskáren byly tam také skenery. Pan učitel Smékal a pan učitel Lieder mann nám zadali sbírat prospekty o tiskárnách, Wordu a podobně. Když jsme nasbírali co nejvíce prospektů, šli jsme se nasvačit. Hanča a Anetka šly na WC a my jsme tam zůstaly z Luckou samy. Mně se rozbila termoska s horkým čajem, a tak se Lucka pokusila termosku opravit, ale místo toho mě celou polila. Potom jsme si šly ještě koupit smažený sýr. Potkal nás nějaký kluk a ptal se Hanky: „Dáš mi hryza?“ Hanča odpověděla: „Ne!“ Byl asi ze Slovenska, protože měl velmi divné nářečí. Tak jsme mu řekly, že mu nerozumíme a radši jsme utekly. Potom jsme už šly na místo, kde jsme se měli všichni sejít. Potom jsme šli zase asi 1 km k autobusu. Když jsme dojeli domů, myslela jsem, že mi upadnou nohy. Jinak se mi na Invexu 2001 moc líbilo.

Markéta Bílková, 6.C

ŠKOLNÍ ČASOPIS PUCLÍK

zve žáky naší školy
na zábavnou předvánoční besídku s názvem

Kromě tradiční diskotéky, kterou si donesenými cédéčky uspořádáte vlastně sami, vás čeká spousta legrace, zábavy a soutěží, které budou určeny pro jednotlivce i soutěžní družstva tříd. Drobné ceny pro vítěze jsou samozřejmostí.

POZOR!

Některé soutěže pro třídní družstva se neobejdou bez účasti třídního učitele – poproste vašeho učitele, aby šel na diskošku s vámi!

10. prosince 2001 - Kulturní dům v Novém Městě na Moravě

14.00 hodin – 1. stupeň, 16.00 hodin – 2. stupeň

MOŘSKÝ KONÍK 2001

Jako loni i letos jsem se zúčastnila ozdravného pobytu Mořský koník od Všeobecné zdravotní pojišťovny. I tento rok odletěla do Chorvatska 4 letadla plná dětí, jejich vedoucích a zdravotníků. Po mnohadenních přípravách – nákupy, balení a zařizování různých formalit jsme se konečně 10. září vydali do Prahy. Po svých zkušenostech z minulého roku, kdy jsem se s kufrem doslova potácela, a přitom naříkala, jaké zbytečné věci jsem mohla nechat doma, jsem přesvědčila rodiče, aby mi koupili kufr na kolečkách.

Cesta autem na letiště ubývala rychle až na zácpy v Praze. Na letiště jsme přijeli se zpožděním, ale hned jsme našli můj oddíl 27 s vedoucí. Naštěstí se pasová kontrola a odbavování vyřídlilo rychle a my v 9 hodin nastoupili do letadla. Cesta byla moc hezká, i přes ty hrozné turbulence, kdy jsme si připadali jako na centrifuze. Měli jsme rozhled na krásnou krajinu a na mraky, které vypadaly jako kopce šlehačky. Asi v 10.30 hodin jsme úspěšně přistáli na letišti ve Splitu a potom jeli hodinu a půl do místa našeho třítydenního domova do hotelu Riviera v Makarské.

Ze začátku se asi většina dětí obávala nových tváří a nového prostředí, ale tam se přátelství a vztahy navazovaly rychle, protože nikdo neměl žádné starosti a problémy. Může se Vám zdát, že tři týdny jsou dlouhá doba, ale mýlíte se. Nám utekly jako voda, vůbec jsme se nenudili a na stýskání po domově nebyl čas, přesto jsme občas domů zavolali. Ráno jsme vždy vstávali v 7.00 hodin a rychle utíkali k moři na rozcvičku, občas jsme byli otužilí a vlezli do studeného ranního moře. Jen v neděli jsme mohli spát skoro do osmi. Ve čtvrt na devět byla snídaně, po které jsme šli k moři nebo hrát nějakou hru. O půl jedné jsme už celý hladoví šli na oběd a potom měli odpolední klid do dvou hodin. Odpoledne jsme šli opět k moři, kde jsme dováděli ve vlnách, potápěli se, plavali a jezdili na člunech, na kterých jsme pořádali vodní války. Večer se chodilo do města na nákupy, zmrzlinu a na pizzu. Někdy jsme snědli i osm kopců zmrzliny, která byla výborná! Večer býval i pestrý kulturní program - například caruso, miss, milionář, letní kino, diskotéky... Večerka byla v deset hodin, ale párkrát byla prodloužena do jedenácti, protože nám diskotéky uváděli moderátor z Medúzy a Fery z V.I.P.

Jako všechno pěkné musí někdy skončit, blížil se i konec našeho pobytu. Předposlední dny byli všichni smutní z blížícího se odjezdu, skoro nikomu se nechtělo domů a do školy. Přemýšleli jsme nad tím, jaké to bylo vše krásné, jestli se ještě někdy sejdeme a potkáme ty super lidi a užijeme si opět tu legraci a bezstarostnost. Poslední den to všude vypadalo jak v nějaké komedii – kliky a zábradlí byly od marmelády, z balkónu padaly pytlíky s vodou a všude byl krém.

Poslední večer náš oddíl Avanti šel na večeři v pyžamech a potom jsme všichni společně spali na jednom pokoji. Chtěli jsme si užít náš poslední den společně. Když jsme odjížděli, obloha byla zamračená a všude to bylo takové tiché, nikomu by nepřišlo, že ještě před pár dny se z hřiště ozýval smích, povzbuzování, radost a svítilo sluníčko. Jenom moře bouřilo, jako by protestovalo proti našemu odjezdu. Aby nám zůstalo ještě něco víc na památku, podepisovali jsme se nejen na trika a kšiltovky, ale i na kůži.

Můžeme být rádi, že jsme odletěli 10. září ještě před teroristickým útokem, protože jinak bychom přišli o jednu z nejkrásnějších zážitků našeho dosavadního života. Jeden večer jsme všichni společně minutou ticha uctili památku obětí atentátu.

Zůstanou nám fotky a vzpomínky, které jsou navždy a nikdo nám je nemůže vzít. Na letišti jsme plakali, objímali se a řekli si sbohem, snad ne navždy. Potom jsme se rozjeli do všech koutů republiky a jedna kapitola našeho života skončila.

Marie Buřvalová, 9.C

ŠKOLNÍ ČASOPIS PUCLÍK VYHLAŠUJE SOUTĚŽ

O NEJORIGINALNĚJŠÍ VÁNOČNÍ OZDOBU

PODMÍNKY

- Ü soutěže se mohou zúčastnit všichni žáci i učitelé naší školy s vlastnoručně vyrobenou vánoční ozdobou
- Ü k výrobě ozdoby může být použit jakýkoliv materiál
- Ü velikost ozdoby ani její váha není stanovena – jedinou podmínkou je, aby se dala pověsit na vánoční stromček
- Ü každá ozdoba musí být opatřena cedulkou se jménem autora a třídou
- Ü ozdoby do soutěže je nutné doručit redakci nejpozději do pátku 7. prosince 2001 do 13.00 hodin

...ALE TO NENÍ VŠECHNO...

Abychom soutěžní ozdoby nejenom ocenili, ale také náležitě využili, objeví se po několika letech opět v předvánočním období v přízemí hlavní budovy **školní vánoční stromček**, kterým budou soutěžní exponáty ozdobeny.

...TO JEŠTĚ NENÍ VŠECHNO...

Pokud chcete někoho ze svých kamarádů, spolužáků nebo třeba i učitelů potěšit nějakým **vánočním dárčkem**, můžete ho zabalený a řádně označený jménem a třídou toho, komu je určen, uložit pod školní vánoční stromček v posledním předvánočním týdnu vždy ráno od 7.15 do 7.25 hodin. Puclík už se postará o to, aby dárek včas našel svého příjemce.

...A TO STÁLE JEŠTĚ NENÍ VŠECHNO...

Jenže už jsme toho prozradili dost – něco si taky musíme nechat jako překvapení.

NENÍ NÁM JEDNO, KDE ŽIJEME

ZKUSTE SE ZAMYSLET NAD NOVÝM MĚSTEM

Často slýcháme od dospělých obyvatel Nového Města na Moravě, že to a ono ve městě chybí – jednou se mluví o novém supermarketu, jindy o benzínové pumpě. Jsou to jistě potřebné stavby, které by obyvatelům města přinesly spoustu užitku, ale nějak se při těchto úvahách zapomíná na to, že obyvateli města nejsou jen dospělí, ale je to také spousta dětí a mladých lidí. A těm jistě víc než benzínová pumpa chybí úplně jiné věci, které by jim třeba zpříjemnily volný čas.

Z tohoto důvodu jsme pro vás připravili anketu, ze které bychom se velice rádi dověděli, co právě vám v našem městě chybí, nebo co se vám líbí. Je nám jasné, že na spoustu otázek nelze rychle a bez rozmyšlení odpovědět. O mnoha věcech by bylo dobře si popovídat a svoje názory porovnat s ostatními. Požádali jsme proto o spolupráci učitele občanské výchovy, kteří s vámi na uvedené téma budou hovořit, a je docela možné, že z takové diskuse vzejde několik dobrých nápadů. S jejich pomocí také anketu vyplníte.

Můžeme vám slíbit, že pokud se v anketě objeví zajímavé a podnětné názory a nápady, předáme je představitelům našeho města, které mohou pro jejich realizaci ledaco udělat. Výsledky ankety zveřejníme v následujícím čísle Puclíka.

Pokuste se odpovědět na následující otázky:

- Kdyby k vám přijel na návštěvu někdo, kdy v našem městě nikdy nebyl a chtěl by si ho prohlédnout – kam byste ho zavedli, co byste mu ukázali?
- Čemu byste se naopak chtěli při takové prohlídce města vyhnout, co byste mu neradi ukázali?
- Využíváte pro svoje potřeby a zájmy některá z městských zařízení? Pokud ano, tak která (třeba kulturní dům, kino apod.)?
- Představte si, že je sobota odpoledne a vy byste ho rádi strávili co nejpříjemněji, ale ne doma. Kam by směřovaly vaše kroky v případě krásného počasí? A co kdyby bylo ošklivě?
- Co si myslíte, že vašim vrstevníkům ve městě chybí, co by nejvíce uvítali?
- Kdyby bylo vaším úkolem přilákat do města co nejvíce turistů – jak byste to udělali, co byste se jim snažili nabídnout?

POHLED Z OKNA

ZE SLOHOVÝCH PRACÍ ŽÁKŮ 9.0

Dům má mnoho otvorů, jako jsou třeba komín a dveře, ale nejhezčí výhled je z okna. Mnoho lidí ani neví o tom, že okno není průhledné jen díky světlu, ale i výhledu na okolí, ve kterém žije. Když se podíváme ze střešního okna, vidíme něco jiného než z okna ve sklepě.

Já jsem si vybral tak zlatý střed - ani střešní, ani sklepní, ale okno ve čtvrtém patře panelového domu, odkud je nejlepší výhled.

Když se z něho podívám, vidím střechy domů, auta, co vypadají jako krabičky od sirek, a hlavně stromy a lidi, kteří někam jdou, pohybují se a někam stále pospíchají.

Když se podívám na obzor, pozoruji zoraná, někdy i zelená pole zahalená hustou, skoro neprůhlednou mlhou. Tam není nic zajímavého. Napravo a nalevo stojí stromy vyrovnané v řadě za sebou jako vojáci.

Každý, kdo jde kolem, se musí podívat, jak na soukromé pile nesmyslně převážejí klády sem, tam a zase z pátky. Z té výšky vypadají jako sirky, jenom je vzít do ruky, škrtnout a podpálit třeba ony velké lípy, co z výšky vypadají jako chomáčky mechu, který cizopasí na kmelech těchto malých obrů.

Dole u silnice v příkopu leží ještě pořád přejetí pes, kterého včera srazilo auto, červené stejně jako flaška červeného vína, která se již dva týdny chladí v lednici spolu s desítkou Starobrnem, kterého (náhodou) kolem projel plný kamion. Jel po silnici vedoucí k Pílské nádrži. Tato silnice je až moc frekventovaná, vždyť i ten mrtvý voříšek je němým svědkem, stejně tak jako začouzená okna okolních domů, jež jsou každý den umývána svými majiteli, ale po průjezdu české Tatry se dřevem stejně zčernají. Ty klády připomínají párátka, která vezmeme, pošťouráme se s nimi mezi zuby a odhodíme je stejně, jako odhodil jeden muž tam dole už vyžvýkanou žvýkačku.

Z ničeho nic padají z nebe na zem kvanta vody. A hned je svět jiný. Lidé roztahují deštníky a děti roztahují pláštěnky.

Lukáš Provazník

Při pohledu z okna zpozoruji zahradu, jejíž klenbu doplňují stromy a mezi nimi jako by vyrůstala malá, ale velmi pěkná mechová chatka.

Hned na začátku zahrady vystupuje svými nerovnoměrnými tvary stará kamenná cesta, která připomíná koryto dlouhé řeky. Cesta není v dobrém stavu - kachličky jsou už delší dobu značně polámané, připomínají staré vykopávky pokryté vrstvou hustého neprostupného mechu. Cesta se opodál přeměňuje v ještě starší hliněnou, která od sebe odděluje jednotlivé záhony, jako kdyby od sebe oddělovala starobylé ostrovy s nějakým zelením. Na konci cesty ze země vystupuje velký jahodově červený sud, ten je omotán šedivě černou hadicí, vypadající jak nějaký exotický had.

Za zahradou jsou tři stromy, které okolo sebe rozhazují listí a ohlašují, že už je podzim. Strom stojící uprostřed má mohutný tvar připomínající stařenu. Stromy tam stojí v okolí o samotě, připomínají tři bratry. Větve se navzájem prolínají, snažíc se sebe dotknout. Na omak jsou stromy velmi drsné, ale všude okolo nich to příjemně voní. Člověk se cítí, jako by zrovna na tomhle místě byl střed přírody.

Za stromy vykukuje stará dřevěná chata, vypadá skoro jako z pohádky. Střecha chaty je pokryta velmi tuhým mechem. Dřevo začíná být popraskané, objevují se na něm zářezy času. Chatka není vidět úplně celá, zakrývají ji stromy, jako by se ji snažily pohltit.

Celá příroda okolo je velmi pěkná, jen kdyby to doplňovalo zachmuřené nebe.

Josef Veselský

Když vykuknu z okna ven, první pohled mi padne na pár zašlých baráků, které jsou jak

z doby kamenné. Mezi nimi se tyčí evangelický kostel, který mi připomíná nějakýho chlápka, když dostane výplatu. Ještě je tady pár velkých krabic od bot. No, za tím mořem střech a mraveništěm lidí se nachází pár osamělých vysokých zelených pánů.

Úplně nalevo můžeme vidět veliký sraz ježibab, které jen vzdáleně vypadají jako stromy. Za nimi se chudě tyčí mraveniště, kde žijí takzvaní mravenci venkovští, kteří jsou velmi zvláštní, protože jí krvežíznivé potvory, které vydávají zvuk „haf, haf“. No, ale jinak pěstují také hnůj a zvláštní sport, který když končí, tak se většina z nich plazí domů a většinou se ani do dveří netrefí. Trochu napravo od nich je baseballové hřiště, kde se právě hraje „Bejs Cup“. Hrají tam vesničtí zelenáci a za město hrají hnědáci.

Vedle leží rozvalená matička Země a v dáli je vidět její zelená hlava porostlá vysokými smrky. Připadá mi to, jako by to byla nagelovaná hlava ostříhaná na pár metrů. Vpravo od hlavy jsou vidět dva obrovské do sebe zaklesnuté kopce, které mi připomínají dvě obrovská kolena. Jedno z nich je proraženo velikou marťanskou základnou.

Nejvíce vpravo vidíme veliký mravenčí bazén, ale nedoporučuji se v něm koupat, poněvadž se v něm nachází velký počet velmi nebezpečných potvor vodních. Ty se tam snaží chytat maskovaní zelení mužičci a většinou se jim to daří. Okolo bazénu stojí vždy zelená „bazénská policie“.

Za bazénem je postaveno ubytování pro velmi bohaté mravence, které se nazývá Ski hotel. Za Ski můžeme vidět naši konkurenci v „Bejs Cupu“, to jsou „Vlachovští bejci“. To je vše z popisu krajiny. Obloha je dnes azurově modrá, ale vítr si s námi zahrává, to znamená, že raději nosíme teplejší oblečení.

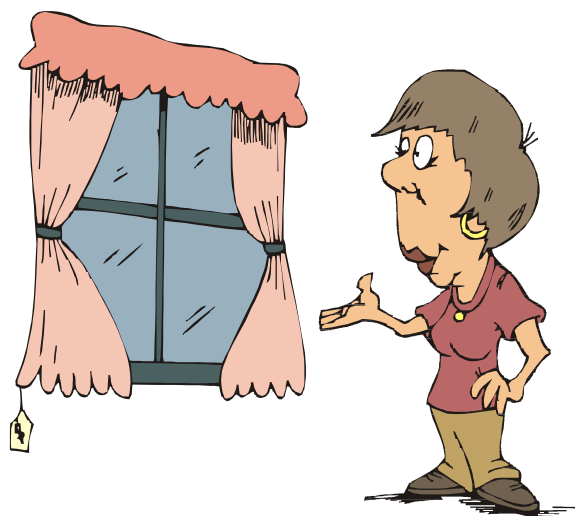
Josef Truhlář

Popisuji pohled z okna, které je v prvním patře bytovky. Okno je v koupelně, protože odtud jde vidět do širé krajiny, na kterou ještě našťestí nesáhla tvrdá ruka civilizace.

V popředí máme menší dvorek s chovnými zvířaty, která líně postávají i přes chladné pod-

zimní mrholení. Za seníkem se line úzká kamenitá cesta s místy nažloutlou trávou, která vede dolů z bytovky až k zaprášené rušné silnici. Nad cestou se zvedá kratší příkrá mez s jakoby „rozházenou“ trávou a třemi sytě zelenými borovicemi, které mi připomínají tvar pyramidy, protože prostřední borovice je nejvyšší.

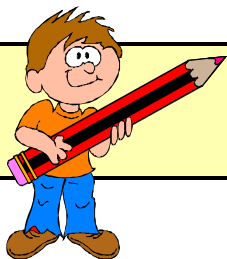
Za mezí se táhne široké pole s mírně kaštanovou barvou. Pole je ve stylu hnědozemě s občasnou kupkovitě navršenou hlínou, která jakoby lehce oddechuje po náročné letní sklizni a zároveň se připravuje na zimní spánek. Začátkem léta potom vypadá jako moře, ve kterém se vlní milióny nedozrálých klasů obilí.

V pozadí vidíme kopcovitě členěnou krajinu s jehličnatým lesem lidově zvaným „Na Skalách“. Lesu dominuje větší část s hustě vzrostlými smrky, na kterou se naskýtá nejkrásnější pohled právě z tohoto okna v koupelně. Celý jehličnatý porost mi připomíná spícího krokodýla, který má tmavě zelenou barvu s občasnými žlutými skvrnami, což jsou břízky se slámově žlutým listím, které už pomalu opadá.

Celý výjev krajiny zakončuje poněkud hrůzně vyhlížející obloha s mléčným kouřovým zastíněním a současně ohlašuje, už bude brzy pršet.

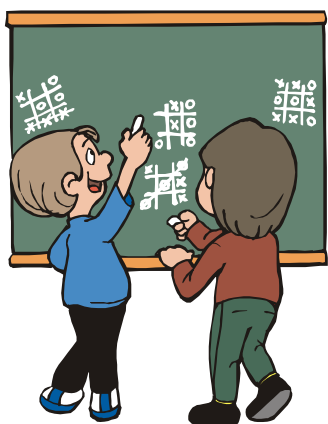
Linda Zigmundová

ŠIKULKA

TENTOKRÁT S TROCHOU MATEMATIKY A LOGIKY

1. Pepík a Lojzík utíkají přes louku. Oba dva jsou blondáci, oba mají stejné nosíky, oba mají ve stejný den a ve stejný rok narození. Mají téhož otce a tutéž matku a přesto nejsou dvojčata. Jak je to možné?

2. Pan Novák jde bez deštníku, bez klobouku, bez kapuce nebo jakékoli příkrývky hlavy v hustém dešti a přesto nemá ani trochu mokré vlasy. Jak je to možné?

3. Paní Nováková je už hodně stará a moc dobře si všechno nepamatuje. Tak například se jí vnuci ptali, kolik že to má let. A ona jim odpověděla, že předevčírem měla ještě 97 let, ale za rok už bude slavit rovnou stovku. Děti, pilní školáci, se jen divily, jaká je babička už popleta. Tatínek, který její odpověď také slyšel, však pochopil, že to má logiku. A hned napomenul děti, ať se babičce omluví, protože i přes svůj věk strčila všechny malé matematiky do kapsy. Je babiččina odpověď skutečně logická?

4. Dva vlaky jedou proti sobě po rovnoběžných kolejích. Jeden rychlostí 36 km v hodině, druhý rychlostí 45 km v hodině. Cestující, který sedí v druhém vlaku, si všiml, že první vlak přejel kolem něho za 6 sekund. Jak dlouhý je vlak?

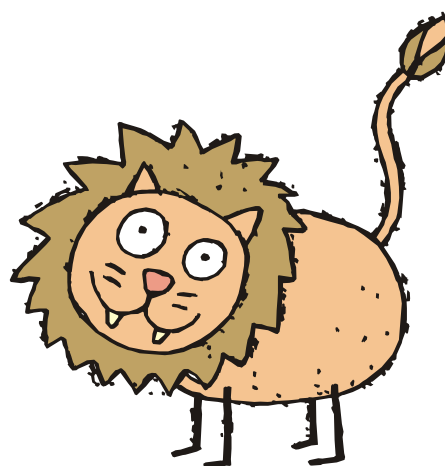
5. Zvědavý chodec se ptá dělníka, který kope jámu, jak bude ta jáma hluboká? Dělník vyhýbavě odpověděl: „Výška mého těla, kterým přečnívám nad jámou, které mám vykopanou polovinu, se bude rovnat výšce nad mojí hlavou k vrcholu jámy, po jejím dokončením.“ Jak hluboká je jáma?

6. Uspořádejte 6 knoflíků do tří řad tak, aby v každé řadě byly 3 knoflíky. (Řadou nazýváme uspořádání knoflíků v přímce libovolného směru).

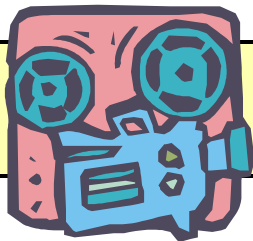
7. Na tři stromy přiletělo 36 kavek. Když z prvního přeletělo na druhý strom 6 kavek a z druhého na třetí 4 kavy, na všech stromech byl stejný počet kavek. Kolik kavek sedělo původně na každém stromě?

8. Po letech se sešly přítelkyně. Bylo jich šest. Pobavily se, pobesedovaly a na rozloučenou se políbily- každá s každou. Kolik bylo polibků?

9. Lev sežere ovci za 2 hodiny, vlk za 3 hodiny a liška za 6 hodin. Za jak dlouho by ji sežrali společně?

Řešení najdete v příštím čísle.

PŘÍBĚH RYTÍŘE

NOVÝ FILM SPOLEČNOSTI COLUMBIA PICTURES

Romanticko-dobrodružný snímek se odehrává kolem roku 1360 ve Francii a Anglii. Je příběhem chudáse Williama – HEAT LEDGER – který chce naplnit svou životní touhu stát se urozeným si-rem a který vítězí na turnajových kolbištích s podvrženými doklady jako rytíř Ulrich von Lichtenstein. S vyhlášeným vévodou, který získal mnoho cen na turnajích i přízeň urozených dam, svádí souboj jak na kolbišti, tak o srdce jeho vyvolené.

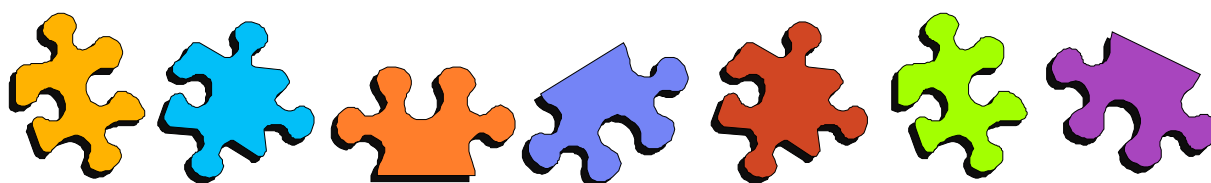
Film vás upoutá četnými rytířskými souboji a je doprovázen soundtracky s hity skupiny Queen a dalších rockových legend. Snímek byl natáčen v českých exteriérech a v barrandovských studiích.

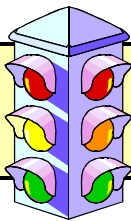

CO NÁS ČEKÁ

UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 10. prosince 2001 Vánoční diskoška – zábavná předvánoční besídka
- 21. prosince 2001 Filmové představení 1. stupeň – **Královský slib**
2. stupeň – **Tmavomodrý svět**
- 22. 12. 2001 – 2. 1. 2002 Vánoční prázdniny

SEM-TAM-FÓR

- J Na schodech maringotky hrál klaun se svým psem karty. Kolem šel ředitel a řekl: „Poslyšte, to je ale dobré. Měl byste s tím vystoupit v manéži.“
„To ne, z toho by byla ostuda. Tenhle pes je totiž hlupák. Vždycky když dostane dobrou kartu, začne vrtět ocasem!“ odpověděl mu klaun.
- J Holič se ptal zákazníka:
„A nebyl už jste někdy u nás, pane?“
„Nebyl. O to ucho jsem přišel při autohavárii!“
- J Skot podával manželce ve dveřích krásnou kytici a hned při tom vysvětloval:
„Nelekej se, miláčku, někdo ji zapomněl v autobuse!“
- J Přišel muž domů a žena mu hlásí: „Náš malý Pét'a si dnes vydělal své první peníze.“
„Vidíš, on je asi po mně,“ holedbal se otec.
„A jak si je vydělal?“
„Prodal kamarádovi tvou dýmku!“
- J Mladá žena zastavila muže na ulici:
„Dobrý den, pane. Jestli se nepletu, vy jste otec jednoho z mých dětí!“
Pán zavravoral a jevil známky omdlení.
„Promiňte, prosím. Zapomněla jsem asi říci, že jsem učitelkou vašeho syna.“
- J Sedí dva v hospodě:
„Ty, Franto, půjč mi dvě stovky. Dej mi ale jen jednu.“
„A proč,“ ptá se Franta. „Jednu stovku pak budu dlužit já tobě a jednu ty mě - budeme tedy vyrovnaní!“
- J Pacient psychiatrické léčebny pozoroval zahradníka a ptá se:
„Copak to vezete?“
„Vezu si hnůj na jahody.“
„Tak vida. A já blázen si na ně dávám šlehačku!“
- J Dva se v nemocnici probudili po autonehodě z narkózy:
„Tys nám dal. Proč jsi říkal - zleva dobrý a zprava zelená...?“
„Když ty mě nikdy nenecháš domluvit. Já jsem říkal - zleva dobrý a zprava zelená Tatra!“
- J Z nemocnice volají do obchodu s motorkami:
„Haló, vy jste včera začali prodávat ty nové motorky. Kolikpak jich bylo?“
„Bylo jich jen deset a jsou už, bohužel, vyprodané. Proč se ptáte?“
„Tak to se nám ještě tři toulají někde po městě,“ sdělili jim místo odpovědi z nemocnice.
- J Matka přivedla dceru k lékaři:
„Pane doktore, prohlédněte prosím moji dceru. Podívejte, jak má pořád vytřeštěné oči!“
Lékař dívku prohlédl a po chvíli řekl:
„Tak už je to v pořádku, maminko. Jen jí příště nenechte tolik utahovat tu gumičku ve vlasech.“
- J V hotelové recepci zvoní telefon. Když ho recepční zvedne, ozve se lordův nespokojený hlas:
„Buďte tak laskavi a přiďte mi jiný pokoj. V tomto pokoji hoří.“
- J „Tetičko, chutnal ti ten bonbón, který jsem ti dal?“
„Chutnal, Pepíčku.“
„No vidíš a náš zmlsaný Rex ho předtím vyplivl!“
- J Český obchodník přijde do švýcarské banky a šeptá:
„Mohl bych si zde uložit milión v hotovosti?“
„Samozřejmě, ale kvůli tomu nemusíte šeptat. Být chudý není přece žádná hanba.“

ÚSPĚCHY ŽÁKŮ NAŠÍ ŠKOLY

Okresní kolo závodů v přespolním běhu

10. října 2001 se uskutečnilo okresní kolo závodů v přespolním běhu. Soutěžící z naší školy závodili ve čtyřech kategoriích - mladší žáci, mladší žákyně, starší žáci a starší žákyně.

Výsledky:

Družstvo mladších žákyň – **2. místo** (Anna Lišková ze 7. C obsadila 3. místo – 1,5 km)

Starší žákyně – 10. místo

Mladší žáci – 12. místo

Starší žáci – 5. místo (Michal Leinweber 9.A obsadil celkově 7. místo – 3 km)

Zátopkova desítka

Závody Emila Zátopka – Zátopkova desítka – štafeta 24 x 400 m – 4. 10. 2001

Běželo 10 dívek a 14 chlapců – závěrečný 400 metrový úsek běžel asistent Michal Juránek.

Všem účastníkům blahopřejeme ke slušnému umístění a děkujeme za dobrou reprezentaci školy.

Soutěž dovedností

Ve středu 7. listopadu 2001 se ve Žďáře nad Sázavou konal čtvrtý ročník Soutěže v odborných dovednostech, kterou pořádalo Střední odborné učiliště strojírenské ve Žďáře nad Sázavou.

Naši školu reprezentovala tři tříčlenná družstva ve složení:

Tomáš Stejskal	9.C	Ondřej Svoboda	9.A	František Košík	9.D
Radek Starý	9.C	Zbyněk Juránek	9.A	Jan Svatoň	9.B
Jakub Slezák	9.C	Radek Příhoda	9.A	Martin Šimůnek	9.B

Z celkového počtu 105 žáků v soutěži jednotlivců se umístil na **3. místě** Jakub Slezák z 9.C a na 9. místě Radek Starý z 9.C.

V soutěži družstev obsadilo družstvo 9.C **2. místo**.

Soutěžícím srdečně gratulujeme k výborným výsledkům.

PU CLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 12 – listopad 2001

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Michaela Niesnerová, Marie Buřvalová, Anna Chytková, Miroslava Tichá, Pavla Novotná, Ivana Mašterová, Pavel Michal, Jan Svoboda

puclik@nmnm.cz

Číslo 12 vyšlo 20. listopadu 2001 v nákladu 25 výtisků